

УДК343.9

DOI 10.33244/2521-1196.14.2019.173-180

А. Б. Антонюк,

к.ю.н.,

ORCID ID 0000-0001-8916-3575;

К. А. Маціборук,

здобувач вищої освіти,

ORCID ID 0000-0002-2731-7994;

В. В. Рудакова,

здобувач вищої освіти,

Університет ДФС України,

ORCID ID 0000-0002-4462-5577

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ПРОКУРОРОМ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КЕРІВНИЦТВА

У статті розглянуті особливості здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням під час кримінального провадження в процесі реформування конституційних норм законодавства. Авторами обґрунтовано самостійність цього інституту та звернено увагу на термінологічні розбіжності у Конституції України та Кримінальному процесуальному кодексі України щодо здійснення процесуального керівництва прокурором.

Ключові слова: конституційна реформа, досудове розслідування, прокуратура, процесуальне керівництво, нагляд.

А. Б. Антонюк, К. А. Маціборук, В. В. Рудакова. Особенности осуществления прокурором процессуального руководства

В статье рассмотрены особенности осуществления прокурором процессуального руководства досудебным расследованием во время уголовного производства в процессе реформирования конституционных норм законодательства. Авторами обоснованно самостоятельность данного института и обращено внимание на терминологические различия в Конституции Украины и Уголовном процессуальном кодексе Украины относительно осуществления процессуального руководства прокурором.

Ключевые слова: конституционная реформа, досудебное расследование, прокуратура, процессуальное руководство, надзор.

Мета статті полягає у розкритті проблеми здійснення процесуального керівництва прокурором під час кримінального провадження.

Постановка проблеми. У процесі побудови демократичної правової держави значну роль відіграє прокуратура як самостійна державно-правова інституція, спеціалізований орган законності. «Будь-яка держава, її органи і громадяни, – відмічає Ю. М. Грошевий, – мають потребу в сильних механізмах, які б забезпечували верховенство права в усіх її сферах життєдіяльності». Будь-які проголошені Конституцією України права і свободи людини мало чого варті, якщо чиновницький апарат може безкарно їх ігнорувати або

порушувати, якщо сучасна злочинність ставить під загрозу нормальне функціонування суспільства.

Вирішення цих проблем насамперед має ґрунтуватися на об'єктивних оцінках життєдіяльності та розвитку суспільства, формування демократичної держави, її історичних, правових і культурних традицій. Правоохоронні органи є атрибутом будь-якої держави, а межі їхнього втручання в поведінку людей мають бути чітко визначені.

Усе це спонукає до подальшого розвитку прокуратури як важливої ланки в багатоканальній системі забезпечення законності. Що ж до діяльності прокуратури, то потрібно залишити все те позитивне, що відоме нам, і відкинути все негативне, що пов'язане із суб'єктивними поглядами на історичну роль прокуратури, спробами використання її можливостей у кон'юнктурних і політичних цілях, конкурентній економічній боротьбі, відомчих інтересах. При цьому необхідно використовувати досвід організації та діяльності прокуратури в нових умовах розвитку суспільства.

З огляду на набуття чинності Законом України про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) вагомий інтерес становить з'ясування питань, пов'язаних зі здійсненням процесуального керівництва, адже у зв'язку із внесенням змін до Конституції України в частині правосуддя 2016 року зазнало суттєвого перегляду і бачення процесуального керівництва як функції прокуратури, що потребує подальшого дослідження [14, с. 38].

Питаннями вивчення та вдосконалення функцій прокуратури України займалися такі вітчизняні науковці, як О. Бандурка, М. Біденко, І. Вернидубов, М. Мичко, С. Прилуцький, Г. Середа, П. Шумський, В. Фінько, М. Якимчук та інші.

Аналіз останніх публікацій. Науковим підґрунтям вивчення проблем прокурорського процесуального керівництва досудовим розслідуванням є наукові роботи О. П. Бабікова, В. О. Глушкова, Ю. М. Грошевого, Е. О. Дідоренка, С. В. Єськова, В. С. Зеленецького, П. М. Каркача, І. М. Козякова, М. Й. Курочки, І. Є. Марочкіна, О. Р. Михайленка, С. М. Піскуна, М. А. Погорецького, Б. Г. Розовського, Г. П. Середи, В. О. Черкова, М. Є. Шумила та інших авторитетних учених і практиків. Проте питання здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням у світлі конституційної реформи в Україні є малодослідженими.

Виклад основного матеріалу дослідження. Виходячи зі змісту статті 6 Конституції України прокуратура, будучи складовою державного механізму, якій відведено особливу роль у забезпеченні прав особи, є організаційно самостійним державно-владним суб'єктом (утворенням), який не належить до жодної з гілок влади і діє на засадах єдності, централізації, незалежності. Відповідно до статті 121 Основного Закону (вилучена) в редакції, чинній до 30.09.2016, на прокуратуру було покладено виконання функції нагляду за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство [8, с. 112]. Таким чином, не конкретизуючи окремих форм наглядової діяльності прокуратури, на рівні Конституції України законодавець усе-таки визначав її пріоритетний напрям під час здійснення кримінального судочинства, а зокрема на стадії досудового розслідування кримінальних проваджень. Зазначену функцію свого часу було відображено у п. 3 статті 5 Закону України від 05.11.1991 № 1789-ХІІ «Про прокуратуру» [15, с. 145] без деталізації однієї з форм її здійснення, що коригувалося вже у ст. 30. Аналогічним чином функції прокурора визначає і ст. 25 нині чинного Закону України від 14.10.2014 «Про прокуратуру», відсилаючи в частині конкретних прав та обов'язків прокурора у кримінальному провадженні до КПК України [9, с. 264].

Незважаючи на те, що з ухваленням КПК України 2012 року прокурора було наділено повноваженням здійснювати процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, цю законодавчу новелу було сприйнято неоднозначно. Поряд з цим з позиції В. М. Савицького, який наголошував на тому, що усі процесуальні форми участі прокурора у досудовому слідстві є за своєю сутністю його керівництвом слідством як конкретні засоби здійснення на цій ділянці роботи його основної конституційної функції – нагляду за точним виконанням законів, впливає, що повноваження з процесуального керівництва розслідуванням є новелою лише в частині формального викладу в КПК України і аж ніяк не за своїм змістом [17, с. 48].

Аналіз поглядів науковців щодо проблематики визначення правової природи процесуального керівництва досудовим розслідуванням дав змогу встановити декілька домінуючих позицій з цього приводу. Так, Л. Р. Грицаєнко ставить риторичне запитання про те, чи не перетворюється у такому разі прокурорський нагляд на прокурорський контроль [4, с. 69].

У свою чергу, В. В. Гаврилов наполягав, щоб за прокурором було залишено право наглядати тільки за законністю дій і актів, називаючи будь-які спроби переосмислення форм цього нагляду накиданням на прокурора зайвих хомутів [5, с. 34]. Погоджується з такими аргументами і О. В. Фараон [19, с. 40]. Загалом представники юридичної науки, поділяючи висвітлену позицію, послуговуються двома основними аргументами: тим, що у законодавстві відсутній термін «керівництво» щодо нагляду прокурора за дотриманням законів органами дізнання і досудового слідства, й тим, що процесуальна самостійність слідчого виключає можливість будь-якого процесуального керівництва [7, с. 93].

Доцільно звернути увагу на думку А. О. Ломакіна, який зазначає, що відсутність у законодавстві якогось терміна, яким оперує теорія, не означає, що він є позбавленим змісту [13, с. 269], особливо з урахуванням того, що наведені у ч. 2 ст. 36 КПК України повноваження створюють повну «картину» того, що варто включати у розуміння змісту категорії, не визначеної у вигляді конкретного терміна законодавцем. Погоджуємося із Л. М. Давиденко, тому що такі повноваження прокурора «... дозволяють йому здійснювати процесуальне керівництво, що є важливою особливістю прокурорської влади в цій сфері нагляду» [6, с. 38], адже це є цілком слушним зауваженням.

З впевненістю потрібно зазначити, що виключно процесуальне керівництво дає можливість реагувати на ризики порушень максимально оперативної й ефективно, повним обсягом забезпечуючи належний хід досудового розслідування, натомість звужений підхід до нагляду на практиці здатен призвести до обмеження сфери впливу прокурорського реагування лише на порушення законності, що вже мали місце, а не ті, яким ще є шанс запобігти. Щодо наукового погляду В. М. Савицького, прокурор, будучи наділеним широким діапазоном повноважень, зобов'язаний попередньо оцінювати ступінь ризиків на перспективу, аналізуючи конкретні обставини розслідування і випереджати можливі «процесуальні ходи» слідчого на декілька кроків. У цьому разі постає питання реалізації мети прокурорського нагляду як забезпечення провадження розслідування відповідно до закону та вчасного попередження порушень процесуальних норм [14, с. 163]. Водночас, як правильно зазначає М. П. Курило, за таких обставин складно уявити втілення безперервності нагляду і негайне виявлення допущених порушень [12, с. 22].

Що стосується покладання на прокуратуру «організації досудового розслідування», то, як предмет екстраполяції, привертають увагу деякі чинні норми європейського

кримінального процесуального законодавства. Зокрема, у ст. 164 КПК Литви вказується, що «організатором та головуючим досудового слідства є прокурор». Між тим у світлі українських законодавчих реалій видається, що така редакція конституційної норми є швидше необачним калькуванням, ніж обдуманим та обґрунтованим кроком до оновлення Конституції, оскільки не просто не відображає сучасного стану, потреб та перспектив нагляду прокурора під час досудового розслідування, але й, як цілком слушно стверджують експерти Центру політико-правових реформ, «заперечує існування органів досудового розслідування та їхніх керівників і заступників керівників, які за чинним КПК України саме й організують розслідування «...». Неспростовним є й наявність ризику приховування прокурорами порушень у ході розслідування, адже в цьому вбачатиметься їхній прямий інтерес як «організаторів» та загрози руйнування у такому разі взагалі системи державного управління [1, с. 162].

Відтак виникають побоювання щодо можливості держави законними способами гарантувати розумний баланс між процесуальним керівництвом та відомчим контролем, без перебирання на себе прокурором повноважень керівника органу досудового розслідування, що суперечило б природі та покликанню обох зазначених інститутів, справляючи негативний вплив на міжвідомчі відносини взаємодії під час проведення досудового розслідування. Більш того, подібні формулювання ставлять під загрозу не просто самостійність слідчого, але й керівника органу досудового розслідування у контексті здійснення прокурором процесуального керівництва. Не ігноруючи того, що на практиці прокурори часом вдаються до вжиття заходів організаційного характеру під час досудового розслідування (зокрема, шляхом утворення груп прокурорів та покладення на них відповідних обов'язків у разі неналежного виконання обов'язків слідчим), потрібно зауважити, що такий підхід є винятком із загального правила, а отже, так само має позиціонуватися і законодавчо, а прокурор – залишатися неупередженим суб'єктом здійснення нагляду [1, с. 162].

Дещо непослідовним постає й виокремлення нагляду за додержанням законів під час негласної діяльності. Це пояснюється тією обставиною, що нагляд за негласною діяльністю у такій редакції перебуває на перетині нагляду за ОРД та процесуального керівництва у розумінні раніше чинної редакції Конституції України. Запропонована дефініція не зовсім чітко відображає характер діяльності, здійснюваної процесуальним керівником під час вирішення питань, пов'язаних з проведенням НС(Р)Д, адже не зрозуміло, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 131-1 ухваленого закону, прокурор одночасно виконує обидві функції або ж вирішення відповідних питань законодавець вміщує у поняття процесуального керівництва (що, на нашу думку, не є послідовним). Потрібно брати до уваги, що процесуальне керівництво в одиничному сенсі становить діяльність прокурора у межах певного конкретно визначеного кримінального провадження, тоді як нагляд за негласною діяльністю може охоплювати безліч кримінальних проваджень та оперативно-розшукових справ. Крім того, залишається нез'ясованим, що саме вкладено у визначення «вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження». Вірогідно йдеться про ті аспекти діяльності прокурорів, які досі реалізувалися та продовжують реалізуватися ними у рамках здійснення нагляду за додержанням законів під час досудового розслідування у широкому розумінні (до прикладу, питання схоронності речових доказів у кримінальних провадженнях, перевірка яких здійснюється відповідно до порядку, визначеного ГПУ, або ж з'ясування причин та умов, що сприяли правопорушенню). Однак

навіть Венеціанська комісія не вдається до детального аналізу запропонованого викладу функцій прокуратури, переважно приділяючи увагу питанню призначення та звільнення Генерального прокурора. Разом з тим нею було схвально оцінено конституційні зміни у цій частині в цілому, що обумовлено специфікою спрямованості діяльності цієї інституції, що становить перевірку норм на відповідність європейським стандартам [2, с. 72].

Те саме стосується Висновку Конституційного Суду України, яким предметно не оцінювались питання, що становлять наш дослідницький інтерес [3, с. 27]. Зважаючи на окреслене, наглядові функції прокурора на досудовому розслідуванні було роздроблено за критеріями, що вочевидь залишаються невідомими навіть для самого законодавця. І якщо виокремлення процесуального керівництва має під собою окремі підстави, принаймні у вигляді значного відсотка позицій членів української науково-правової спільноти, які обстоюють самостійність такої форми нагляду, як окремої функції прокурора і нагляду за ОРД у викладі, що зазнав не досить вдалого «ребредингу» змішаного типу, то про теоретичну та практичну потребу відокремлення інших, перелічених вище, судити доволі складно, як і про те, наскільки доречнішими, порівняно з тими, що містила ст. 121 Конституції України, вони є.

Потрібно зауважити, що у конституціях зарубіжних держав по-різному підходять до викладу положень, які стосуються діяльності прокурорів. Зокрема, Конституція Італії питання участі прокурора у кримінальному судочинстві регламентує доволі фрагментарно. Так, у ст. 107 зазначається, що державний обвинувач користується гарантіями, встановленими положеннями, що стосуються організації судової влади; ст. 108 гарантує незалежність прокурорів, а у ст. 112 вказується на обов'язок прокурора «порушити кримінальну справу», хоча аналіз змісту галузевого законодавства дозволяє стверджувати про те, що фактично прокурорами здійснюється саме процесуальне керівництво [10, с. 122]. Більш детально досліджувані повноваження викладені у Конституції Республіки Молдова. Зокрема, ч. 1 ст. 124 містить вказівку на те, що у контексті кримінального судочинства керує кримінальним переслідуванням та здійснює його, представляє, відповідно до закону, обвинувачення у судових інстанціях [10, с. 122].

Варто зазначити, що як доти чинний, так і нинішній виклади конституційної норми у поєднанні з іншими законодавчими нормами, які спрямовують та визначають діяльність прокурора у кримінальному провадженні, повним обсягом відбиває загальну історичну спрямованість повноважень прокурора на цьому етапі розвитку кримінального процесуального законодавства, що є антропоцентричним за спрямованістю. Водночас питання про внесення змін до Конституції України без належного деталізованого унормування прикладних процесуальних аспектів керівництва досудовим розслідуванням та їхньої безумовної реалізації на практиці постає другорядним у світлі цих звітів Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини за 2012–2014 рр., де визначено, що однією з основних проблем, які призводять до констатації ЄСПЛ порушень з боку України, визначено тривале провадження досудового слідства у кримінальних справах, неефективність розслідування кримінальних справ, недоліки законодавства та судової практики [2, с. 69].

Висновки і пропозиції. У результаті зміни відповідних конституційних норм, здійснення процесуального керівництва на сьогодні офіційно позиціонується як самостійна функція прокуратури. Разом з тим у КПК України збережено норму, згідно з якою процесуальне керівництво є формою нагляду прокурора, що досі створює певну

нормативну невизначеність, проте фактично конституційна реформа поклала край науковій дискусії щодо самостійності цієї функції прокуратури.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) : висновок на проект Закону України : від 25 листопада 2015 року № 3524 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pravo.org.ua/ua/news/20871251> -visnovok-na-proekt-zmin-do-konstitutsiyi-schodo-pravosuddya
2. Грицаєнко Л. Правова природа діяльності прокурора на досудовому слідстві: процесуальне керівництво чи прокурорський нагляд / Л. Грицаєнко // Вісник прокуратури. – 2008. – № 11. – С. 68–76.
3. Гаврилов В. В. Сущность прокурорского надзора в СССР / В. В. Гаврилов. – Саратов : Изд-во Саратовского ун-та, 1984. – 146 с.
4. Давиденко Л. М. Прокурорська влада: міф чи реальність? Чи відповідає вона принципам правової держави? / Л. М. Давиденко // Прокуратура. Людина. Держава. – 2004. – № 7. – С. 38.
5. Даев В. Г. Основы теории прокурорского надзора / В. Г. Даев. – Л. : Издательство Ленинградского университета, 1990. – 136 с.
6. Конституція України : від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс] / Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>
7. Кримінальний процесуальний кодекс України : від 13 квітня 2012 року № 4651-VI [Електронний ресурс] / Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
8. Курило М. П. Участь прокурора в слідчих діях : навч. посіб. / М. П. Курило. – Суми : Слобожанщина, 1998. – 210 с.
9. Ломакін А. О. Щодо функції процесуального керівництва прокурором району досудовим розслідуванням / А. О. Ломакін // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2010. – № 1. – С. 263–270.
10. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) : Закон України : від 2 червня 2016 року № 1401-VIII [Електронний ресурс] / Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>
11. Про прокуратуру : Закон України : від 5 листопада 1991 року № 1789-XII [Електронний ресурс] / Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T178900.html
12. Про прокуратуру : Закон України : від 14 жовтня 2014 року № 1697-Vn [Електронний ресурс] / Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>
13. Савицкий В. М. Очерк теории прокурорского надзора / В. М. Савицкий. – М. : Наука, 1985. – 383 с.
14. Фараон О. В. «Процесуальне керівництво» чи «нагляд» прокурора у кримінальному провадженні? / О. В. Фараон // Адвокат. – 2013. – № 11(158). – С. 38–42.
15. Щорічний звіт про результати діяльності Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини [Електронний ресурс] / Сайт Міністерства юстиції України. – Режим доступу : <http://old.minjust.gov.ua/9329>

REFERENCES

1. Conclusion on the draft Law of Ukraine «On Amendments to the Constitution of Ukraine (on Justice)» № 3524 vid (2015, November 25). – Retrieved from : <http://pravo.org.ua/ua/news/20871251-visnovok-na-proekt-zmin-do-konstitutsiyi-schodo-pravosuddya> [in Ukr.].
2. Hrytsaienko, L. (2008), «Legal nature of the activities of the prosecutor at pre-trial investigation: procedural guidance or prosecutorial supervision», *Visnyk prokuratury*, No 11, pp. 68–76 [in Ukr.].
3. Havrylov, V. V. (1984), *Sushchnost prokurorskoho nadzora v SSSR* [The essence of prosecutorial supervision in the USSR], *Yzd-vo Saratovskoho un-ta, Saratov* [in Russ.].
4. Davydenko, L. M. (2004), «Prosecutorial authorities: a myth or a reality? Does it conform to the principles of the rule of law?», *Prokuratura. Liudyna. Derzhava*, No 7, p. 38 [in Ukr.].
5. Daev, V. H. (1990), *Osnovy teoryy prokurorskoho nadzora* [Fundamentals of the theory of prosecutorial supervision], *Yzdatelstvo Lenynhradskoho unyversyteta, Leningrad* [in Russ.].
6. The Constitution of Ukraine № 254к/96-BP (1996, June 28), *Verkhovna Rada of Ukraine*. – Retrieved from : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> [in Ukr.].
7. Criminal Procedural Code of Ukraine № 4651-VI (2012, April 13), *Verkhovna Rada of Ukraine*. – Retrieved from : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> [in Ukr.].
8. Kurylo, M. P. (1998), *Uchast prokurora v slidehykh diiakh* [Participation of the prosecutor in investigative actions], *Slobozhanshchyna, Sumy* [in Ukr.].
9. Lomakin, A. O. (2010), «As to the function of procedural guidance by the prosecutor of the district by pre-trial investigation», *Naukovyy visnyk Dnipropetrovs'koho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*, No 1, pp. 263–275 [in Ukr.].
10. Law of Ukraine on Amendments to the Constitution of Ukraine (on Justice) № 1401-VIII (2016, June 2), *Verkhovna Rada of Ukraine*. – Retrieved from : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19> [in Ukr.].
11. Law of Ukraine about the prosecutor's office № 1789-XII (1991, November 5), *Verkhovna Rada of Ukraine*. – Retrieved from : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T178900.html [in Ukr.].
12. Law of Ukraine about the prosecutor's office № 1697 (2014, October 14), *Verkhovna Rada of Ukraine*. – Retrieved from : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18> [in Ukr.].
13. Savytskyi, V. M. (1985), *Ocherk teoryy prokurorskoho nadzora* [Essay on the theory of prosecutorial supervision], *Nauka, Moscow* [in Russ.].
14. Faraon, O. V. (2013), «Procedural guidance» or «supervision» of the prosecutor in criminal proceedings», *Advokat*, No 11(158), pp. 38–42 [in Ukr.].
15. Annual report on the results of the activities of the Government Commissioner for European Court of Human Rights, Ministry of Justice of Ukraine. – Retrieved from : <http://old.minjust.gov.ua/9329> [in Ukr.].

A. B. Antoniuk, K. A. Matsuboryk, V. V. Rydakova. Peculiarities of the procurator's implementation of procedural guidance

The article considers the peculiarities of the prosecution of procedural leadership by the pre-trial investigation during the criminal proceedings in the process of reforming the constitutional norms of legislation. Authors substantiated the independence of this institution and drew attention

to the terminological differences in the Constitution of Ukraine and the Criminal Procedure Code of Ukraine regarding the implementation of procedural guidance by the prosecutor.

The views of scholars on the problems of determining the legal nature of procedural guidance to the pre-trial investigation and the possibility of establishing some dominant positions in this regard are analyzed.

The emphasis on solving problems related to procedural guidance, as well as on the basis of the opinions expressed by scholars, has come to the conclusion that such a decision must be based on objective assessments of the life and development of society, the formation of a democratic state, its historical, legal and cultural traditions. Law enforcement agencies are an attribute of any state, and the limits of their intervention in human behavior should be clearly defined.

The article also states that exclusively procedural guidance enables to respond to the risks of violations as efficiently and effectively as possible, ensuring the proper conduct of the pre-trial investigation, as well as attention to the approach to supervision in practice, which can lead to limiting the scope of the prosecutor's response only in violation of the law that has already taken place, and not those who still have a chance to prevent.

It is concluded that as a result of changes in the relevant constitutional norms, the implementation of procedural guidance for today is officially positioned as an independent function of the prosecutor's office.

Key words: *constitutional reform, pre-trial investigation, prosecutor's office, procedural guidance, supervision.*

Стаття надійшла до редколегії 16 квітня 2019 року